

Pääkirjoitus

Päätoimittaja Eija-Liisa Rautiainen

Pohdin tässä pääkirjoituksessani perhe- ja pariterapian monimuotoisuutta. Juuri monimuotoisuus tekee perhe- ja pariterapiasta erityisen kiinnostavan ja ainutlaatuisen työskentely- ja ajattelutavan.

Perhe- ja pariterapia on yhtäältä psykoterapiamuoto ja -menetelmä. On tärkeää, että perheiden ja pariin kanssa tehtävä psykoterapeuttinen työ on osa psykoterapiakenttää. Turhan usein julkisessa keskustelussa psykoterapialla tarkoitetaan edelleen vain yksilöpsykoterapiaa.

Psykoterapian kontekstissa puheeksi tulevat koulutuskriteerit, pitkä, vaativa ja kallis koulutus, Kelan korvauskäytännöt, yksityisellä sektorilla toimiminen. Myös perheiden ja pariin mahdollisuudet saada perheterapiaa ja toisaalta perhe- ja paripsykoterapeuttien mahdollisuudet ansainta elantonsa ovat tärkeitä kysymyksiä tässä kontekstissa.

Toisaalta kuitenkin perhe- ja pariterapia on enemmän tai jotain muutakin kuin psykoterapiaa. Perheterapeutteina teemme moniammatillista yhteistyötä eri palvelujen tarjoajien kanssa, koordinoimme ja neuvottelemme, yhteen sovittaudumme. Eri-ikäisten perheenjäsenten kautta perhe- ja pariterapiaa koskettaa niin päivähoito, koulu kuin työelämäkin. Mukana on lasten, nuorten ja aikuisten mielenterveys- ja sosiaalialan palvelut ja toimijat.

Perhe- ja pariterapia on vahvasti julkisen sektorin työmuoto, tai sen ainakin tulisi olla. Olen useissa pääkirjoituksissani halunnut nostaa esiin koulutettujen perhe- ja pariterapeuttien osaamisen tehokkaampaa käyttöä. Ilman mitään lisäresurssointia, vain mahdollistamalla perhe- ja pariterapeuteille tilaisuus tehdä töitä pariin ja perheiden, ei vain yksittäisten perheenjäsenten kanssa, saataisiin perheille saman tien lisää apua julkisen sektorin sisällä.

Perhe- ja pariterapia myös vahvistaa ja liittää yhteen muita hoito- ja kuntoutusmuotoja, siksikin sitä kannattaa hyödyntää julkisen sektorin toiminnassa. Koulutettuja perhe- ja pariterapeutteja löytyy niin peruspalveluissa, erikoissairaanhoidossa, lastensuojelussa kuin järjestöissäkin.

Edellä mainituissa erilaisissa konteksteissa tärkeintä on tämä: eri-ikäiset perheenjäsenet yhdessä puhumassa, kokemassa ja tuntemassa, vaikuttamassa ja vaikuttumassa toinen toisistaan ja suhteidensa äärellä, dialogissa perheterapeutin kanssa – se on perhe- ja pariterapian ydintä. Näissä kohtaamisissa tapahtuu tämän hoitomuodon vaikuttavuus.

Käsillä olevan lehden vuoden viimeisen numeron artikkeleissa edellä kuvaamani perhe- ja pariterapian monimuotoisuus tulee hienosti esille. **Julia Jokiniemi ja kumppanit** sekä **Saana Sievers** pohtivat omissa artikkeleissaan lasten osallistumista perheterapiaan, **Petra Nyman-Salonen** on tutkinut kehollista synkroniaa pariterapiassa, **Kaisla Koskelainen** kirjoittaa monisuhteisuudesta ja **Mika Niemelä** taas tarkastelee artikkelissaan ylisukupolvisuutta, yhteisövaikuttavuutta ja resilienssiä. Lisäksi **Riikka Okko-Holckin, Essi Valon ja kumppaneiden** kirjoittama vuoropuhelu Varsinais-Suomen ja Pohjois-Savon välillä on kiinnostavaa luettavaa. Äskettäin valmistuneet perhe- ja pariterapeutit pohtivat yhdessä lasten kanssa työskentelyä.

Tämä pääkirjoitus on oman päätoimittajakauteni viimeinen. Enpä olisi neljä vuotta sitten tehtävään ryhtyessäni osannut arvata, millaisia mullistuksia maailma ja lehti tulevat kaudellani kokemaan! Koronapandemia on muuttanut tapojamme tehdä työtä asiakasperheiden kanssa, koulutusten ja työnohjausten järjestämistä, yhteisöllisyyttä. Lehden sekä julkaisija että julkaisumuoto on muuttunut ja nyt lopettaessani kyseessä on aivan toinen lehti kuin aloittaessani.

Haluan tässä kiittää lehden toimitusneuvostoa ja kauteni aikana toimineita vastaavia päätoimittajia **Kristian Wahlbeckia ja Juha Metelistä** hyvästä yhteistyöstä lehden muutosten läpiviemisessä. Erityisen lämmin kiitos kuuluu **Tapio Ikoselle**, joka toimitusneuvoston pitkäaikaisena puheenjohtajana, aktiivisena kirjoittajana ja myös muiden kirjoittamaan kannustajana on ollut kantava voima lehden toiminnassa. Ja lopuksi tietenkin **kiitos lehden kirjoittajille ja lukijoille**; näiden kahden kohtaamisestahan tässä kaikessa on kyse.

